Sygn. akt V CSK 260/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa Skarbu Państwa - Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe Nadleśnictwo w Z.
przeciwko "K." Sp. z o.o. w G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 listopada 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w […]
z dnia 30 grudnia 2013 r., sygn. akt I ACa […],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398^4 k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398^4 § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania przewidzianego w art. 398^4 § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą stanowiły podstawę wstępnej, merytorycznej oceny skargi kasacyjnej z punktu widzenia kwalifikowanych przesłanek określonych w art. 398^9 § 1 k.p.c. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w punkcie pierwszym tego artykułu należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001, II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002, III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.). Powołanie we wniosku przesłanki określonej w punkcie drugim wymaga natomiast wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, niepubl.).

Argumentacja pozwanej powołana w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie prowadzi do stwierdzenia, że wystąpiły przesłanki, o której mowa w art. 398^9 § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Nie stanowi bowiem istotnego zagadnienia prawnego taki problem prawny, którego rozstrzygnięcie nie miałoby żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy w stanie faktycznym ustalonym przez Sąd drugiej instancji (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP, nr 15 – 16, poz. 243). Skarżący pomija, że podstawową przesłanką dopuszczalności żądania miarkowania kary umownej

jest wykonanie zobowiązania w znacznej części, zaś z wiążących Sąd Najwyższy ustaleń Sądu drugiej instancji wynika, że zostało ono wykonane w części znikomej. Wskazane przez skarżącą zagadnienie prawne jest związane z ciężarem dowodu okoliczności braku szkody po stronie wierzyciela w wypadku zgłoszenia wniosku o miarkowanie kary umownej na podstawie art. 484 § 2 k.c., zaś potrzebę wykładni tego przepisu skarżący upatruje w poważnych wątpliwościach co do zakresu jej stosowania na podstawie samodzielnego i rozłącznego kryterium braku szkody. Podniesione problemy dotyczą więc dalszych przesłanek miarkowania kary umownej, do których rozważenia nie dochodzi w przypadku niewykazania przez dłużnika przesłanki pierwszej – wykonania zobowiązania w znacznej części.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398^9 § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego nie orzeczono, bowiem wniosek powoda o ich zasądzenie nie dotyczy etapu przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[aw]